

Nr 718.

Av herrar Nihlfors och Henriksson, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 217, angående statstjänstemännens sjuklöne- och sjukvårdsförmåner efter den allmänna sjukförsäkringens ikraftträdande m. m.

I proposition nr 217 (s. 117 ff.) redovisar departementschefen bl. a. förslag till framtida löneförmåner vid yrkesskada och handläggning av ärenden rörande sådana skador. I anledning härav vilja vi anföra följande.

Enligt 28 § Saar i dess nuvarande lydelse åtnjuter befattningshavare tillhörande avdragsgrupp 3 oavkortad lön (samt befattningshavare tillhörande avdragsgrupp 2 oavkortad lön viss tid) vid bland annat sjukdom eller förlust av arbetsförmågan, föranledd av i tjänsten inträffad händelse, som enligt allmän lag är att hänföra till olycksfall i arbete och yrkesjukdom, varom förmåles i gällande lag om försäkring för vissa yrkesjukdomar. Ifrågavarande ersättningsfall prövas av riksförsäkringsanstalten.

Från och med den 1 januari 1955 komma motsvarande skade- och sjukdomsfall icke att prövas av nämnda sakkunniga myndighet, riksförsäkringsanstalten, annat än i fråga om det lilla bråktal av fallen, där sjuktiden överstiger samordningstiden. Den nuvarande förmånen av oavkortad lön vid olycksfall i arbete och yrkessjukdom kommer icke att kvarstå för här berörda personalkategorier. En bidragande orsak härtill torde ha varit, att det vid sjukförsäkringsreformens genomförande icke ansetts rimligt bibehålla personal hos riksförsäkringsanstalten i nuvarande utsträckning för prövning av frågan om vilken avlöning som i förekommande fall skall utgå till de statsanställda.

Departementschefens förslag innebär, att nyssnämnda personalkategorier under samordningstiden i princip skola bibehållas vid nuvarande löneförmåner vid bland annat sjukdom eller förlust av arbetsförmågan föranledd av kroppsskada, som ådragits under tjänsteutövning och som av vederbörande centrala myndighet bedömes vara orsakad av ett uppenbart olycksfall. Detta medför att ett stort antal av de skadefall, som nu prövas av riksförsäkringsanstalten, fr. o. m. den 1 januari 1955 skola prövas av myndigheter, som för närvarande icke besitta sakkunskap på detta område. Även om de föreslagna bestämmelserna icke helt ansluta sig till

yrkesskadeförsäkringslagens bestämmelser, synes det böra övervägas, huruvida det icke vore av väsentligt värde, att vissa centrala myndigheter tillfördes här avsedd sakkunskap.

I detta sammanhang bör beaktas, att vissa av riksförsäkringsanstaltens befattningshavare genom den obligatoriska sjukförsäkringens genomförande icke kunna bibehållas i nuvarande löneläge eller, för att kunna bibehållas i detta, måste "omskolas" till annan verksamhet inom statsförvaltningen samtidigt som för tillämpning av de nya bestämmelserna i Saar viss personal vid andra verk måste "omskolas".

Av de olycksfall i arbete, som för närvarande drabba statens anställda, avse över 40 procent statens järnvägars personal. Det torde kunna antagas, att detta procenttal blir än större, om man endast räknar med de olycksfall i arbete, som drabba Saar-anställda. Därtill kommer, att de problem, som uppstå vid reglering av sammanträffande förmåner — lön och pension å ena sidan och yrkesskadelivränta å andra sidan — ha ojämförligt största betydelsen för statens järnvägar men även betydelse för vissa andra verk med många Saar-anställda. Om också sistnämnda regleringsfrågor även fortsättningsvis skola avgöras av riksförsäkringsanstalten, torde det vara uppenbart, att om ifrågavarande verk samtidigt tillfördes sakkunskap på detta område, det skulle vara ur administrativ synpunkt värdefullt för såväl riksförsäkringsanstalten som här avsedda andra verk.

Även om ovan berörda spörsmål äro av administrativ natur, ha vi funnit det angeläget att aktualisera frågan i samband med behandlingen av proposition nr 217, då vi anse det betydelsefullt för såväl myndigheter som anställda med en från början så smidig handläggning som möjligt av dessa svårbedömbara ärenden.

På grund härav få vi hemställa,

att riksdagen måtte vid behandlingen av proposition nr 217 beakta vad i motionen anförts.

Stockholm den 2 november 1954.

Folke Nihlfors.

Sture Henriksson.
